

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Suvi Põldmarjamajas

Uus hooaeg
toob uue alguse

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
A Brambleberry Summer
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Stella Sägi
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by RaeAnne Thayne LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04438024
ISBN 978-9916-31-337-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõigile lugejatele, kes on aastate jooksul palunud mul
kirjutada Rosa lugu.

ESIMENE PEATÜKK

Suvised laupäevad toimekas turismilinnakeses nagu Cannon Beach Oregonis ei olnud nõrgukestele.

Nagu alati, oli kõnnitee Rosa Galveze kingikaupluse Tihttuul akende taga turistidest tungil. Lapsed ujumisriietes. Lapsevanemate ninad päikesest kõrbenud, käed täis ämbreid ja rätikuid ja päikesevarje. Ja Rosa lemmikud – vanemad inimesed käsikäes jalutamas, nautimas pärastlõunat kohalikke poode kammides.

Pikk ja lai rannariba, mille järgi linnake nime oli saanud, oli kauplusest vaid poole kvartali kaugusel, mis tähendas, et Rosal oli alaline vaade tulipunktidele, nii poe ees kui ka kaugemal rannal.

Sellest tuulelohede, lamamisjalgrataste ja liivalosse ehitavate laste vaatepildist ei tüdinanud kunagi.

Mõned julgemad isegi ujusid madalas vees, kuigi Rosa meelest oli see kaugelt liiga külm. Ehk oli lapsepõlv Hondurases jätnud temasse liiga suure soojavajaduse.

Selle asemel oli ta usinalt ametis oma kingipoe kassas, kuna tema uusim töötaja ja armas sõber Jen Ryan sättis tillukeksi käsitsi nikerdatud majakaid, mille poe jaoks oli valmistanud üks Lincoln Citys tegutsev kunstnik.

Läheduses, Rosa loodud laste mängunurgas, kus oli miniatuurne köök ja nukumaja, itsitas Jeni kuueaastane tütar Addie millegi üle. Lastenurk toimis imeliselt ja hoidis väikesed käed kaupluse kõige hapramatest esemetest eemal, kuni vanemad oste sooritasid.

Nunnu käsitsi valmistatud teekannu müüki vormistades hoidis ta Jenil silma peal. Jen oli alles teist päeva kaupluses tööl, ehkki nad oli Addiega juba mõned nädalad linnas olnud. Jen näis ikka veel ärevil ja vaatas pidevalt ukse poole, otsekui ootaks iga hetk midagi hirmsat sisse kihutama.

Rosa lootis, et aja jooksul minetab sõber selle heitlikkuse, mis jättis mulje, et vähimalgi ajendil haarab ta oma lapse ja tormab poeuksest välja.

Kuidas oleks Rosa saanud teda süüdistada pärast kõike, mis Jen oli läbi elanud. Oli ime, et ta üldse avalikku ruumi tuli. Kõike arvesse võttes oli ta väga tubli ja paistis suutvat siin Cannon Beachis oma elu sisse seada. Jen Põldmarjamajas elamas oli puhas rõõm.

Rosa lõpetas teekannu pakkimise mullikillesse, et see mis tahes pagasinurka surutuna terve püsiks.

„Ongi valmis,“ ütles Rosa kotti ulatades. „Täna, et ostlesite Tihttuules.“

„Täna *teid*. See on imetore pood. Oleme läbi käinud kõik linna poed ja teie kaup on parim. Ehedad ja võluvad suveniirid. Tulen enne lahkumist siit veel kindlasti läbi.“

„Mul on väga hea meel seda kuulda.“ Rosa naeratas ja viipas naisele ja tema abikaasale head aega. Ta täiendas parasjagu mullikile varu leti all, kui välisukse kelluke jälle helises.

Ta juhtus sel hetkel Jeni poole vaatama ja tal ei jäänud märkamata, kuidas sõbra nägu pingesse tõmbus ja siis silmanähtavalt lõõgastus, kui sisse astus naisterahvas, sabas noor teismeline.

Rosa juba niigi hea päev läks veel ilusamaks, nagu oleks päike pilvede tagant välja tulnud.

„Näe, kes tuleb,“ hüüatas ta. „Minu kaks lemmik-inimest!“

„*Hola*, Rosa,“ ütles tüdruk laialt naeratades ja paljastades suutäie breketeid.

„Tere, mu armas.“ Carrie Abbott riivas põsega tema põske.

„Milline tore üllatus. Kuidas ma saan teid aidata? Kas otsite kellelegi kingitust? Mul on hunnituid uusi kotte ja mõned vapustavad ehted ühelt Yachatsi kunstkäsitööliselt, mis teile võiksid meeldida.“

„Kus ehted on?“ Nagu harakat, tõmbas Bellat kõige läikiva poole.

Rosa näitas talle uut väljapanekut ja nad veetsid hetke käsitsi tikitud ehteid vaadates.

„Oo. Need türkiisist täheplahvatusega kõrvarõngad on vapustavad! Palju need maksavad?“

Rosa ütles hinna, mis vajutas tüdruku õlad longu. „Parem mitte. Ma kogun raha elektritõuksi jaoks.“

„Tead, see on müügihind. Saan ilmselt hinda kümne dollari võrra langetada.“

Bella näis kiusatust tundvat. „Ma lähen nädalavahetusel lapsi hoidma. Kui need veel alles on, tulen ostan need ära.“

„Ma panen need niikauaks kõrvale, kuni sa tuled,“ lubas Rosa, teenides sellega veel ühe breketinaeratuse.

„Sa tekitad liiga suurt kiusatust,“ ütles Carrie pead raputades. „Ma võiksin kogu oma varuraha siin ära kulu-
tada. Usu või mitte, aga me ei tulnud kõrvarõngaid ostma,
olgu need kui ilusad tahes.“

„Kas võin aidata teil midagi muud leida? Peaksite
proovima neid Astrid Larseni uusi seepe.“

Carrie naeris. „Jäta. Me ei tulnud poodlema! Tulin,
sest pean sinuga rääkima.“

Rosa pilk liikus iseenesest Bellale ja tagasi tema emale.
„Jah!“ ütles ta, lootes, et ta hääl kõlab argiselt.

Carrie toetus vastu letti. „Jah. Kõigepealt, kuidas sul
läheb? Me pole ilmatu aja rääkinud.“

Carrie ei astunud tavaliselt sisse, et lobiseda. Mis lahti
oli? Rosa vaatas uuesti Bella poole, kes hoidis türkiis-
kõrvarõngaid kõrvade juures ja uuris end peeglist.

„Mul on kõik hästi.“ Ta naeratas. „Suviti on siin alati
kiire, aga mul on turistide üle hea meel. Muul juhul ei
saaks ma poodi lahti hoida. Ja kuidas teil läheb?“

„Hästi. Ja kiirelt. Bella liigub sajas erinevas suunas,
lapsehoidmisest ja pehmepallist muusikatundideni.“

Selline normaalne õnnelik lapsepõlv. See sojendas
Rosa südant. „No see on tore.“

„Kas ma rääkisin sulle, et meil on järgmiseks kuuks
Portlandi teatrisse piletid?“ küsis Bella. „See on Broadway
rändmuusikal „Hamilton“. Ja siis sõidame mööda ranni-
kut San Franciscosse. Ma ei jõua ära oodata!“

Rosa varjas naeratust. Bella oli eesseisvat reisi kevadest
saadik ainult umbes sada korda maininud, alates sellest,
kui ta vanemad seda kavandama hakkasid. „See on sinu
jaoks vahva.“

„Kõige muuga on päris hästi,“ ütles Carrie. „No meil on üks väike mure, milles sa meid võib-olla aidata saad.“

„Muidugi. Mida ma saan teha?“

„Ära nii ruttu vasta. See on suur teene.“

Carrie pidi teadma, et Rosa teeb tema heaks mida tahes. Selline oli nende sõprus.

„Ma mõtlesin, kas sa oled oma tühja korterisse sügiseni allüürniku leidnud, kuni päris üürnikud tagasi tulevad?“

Rosa elas vana viktoriaanliku Põldmarjamaja ülemissel korrusel. Ta haldas maja oma tädi ja tolle sõbra Sage Benedetto Spenceri eest.

Just praegu elas Jen teise korruse korteris, aga vanapaar, kes oli viimase aasta alumise korruse möbleeritud korterit üürinud, kolis ajutiselt Texasesse, et aidata haigestunud sugulast.

„Hetkel on see endiselt tühi.“

Tal polnud jaksu tegeleda puhkuserendiga, mille puhul inimesed kogu aeg tuleksid ja läheksid.

Carrie nägu läks rõõmsaks. „Oo, hurraa! Kas kaaluksid järgmiseks kuuks ajaks või nii selle välja üürimist?“

Carrie ja tema abikaasa elasid kenas majas umbes miili kaugusel Põldmarjamajast. Carrie oli hiljuti lasknud köögi remontida, aga võib-olla kaalus ta ka vannitubade remonti.

„Mitte mulle,“ vastas Carrie. „Wyattile ja Loganile.“

Rosa tõmbus Carrie venna ja tema noore poja mainimisel pingesse. Poiss oli armas, seitsmeaastane ja rõõmus, aga isaga oli hoopis teine lugu.

Wyatt Townsend oli Cannon Beachi politseijaoskonnas inspektor ja vaatas teda alati nii, nagu oleks tal midagi ebaseaduslikku käsil.

Muidugi kujutas ta seda ainult ette. Ta polnud teinud midagi, mis võiks mehe kahtlustavaks muuta.

„Ma arvasin, et ta elab oma kodu remondi ajal teie juures.“

„Elabki. Ja mul poleks midagi selle vastu, kui ta tööde lõpuni meie juures elaks, aga see kõik võtab kauem aega, kui ta arvas. Kindlustusega maadlemine ja alltöövõtjate leidmine on olnud täielik õudukas.“

Wyatti väike bangalo oli umbes kuu aja eest saanud kannatada tulekahjus, mille põhjuseks arvati olevat rike elektrijuhtmetes. Oli väike ime, et mees ise ega ta poeg sel ajal kodus polnud ja et naaber oli tundnud suitsulõhna ning enne tule laiemat levikut jõudnud tuletõrje kutsuda.

Rosa teadis Carrie käest, et tulest tekkinud kahjustuste tõttu oli ikkagi vaja renoveerida mitu tuba ning nad olid tööde tegemise ajal elanud mehe õe ja tolle abikaasa juures.

„See on Wyatti jaoks raske.“

„Ma tean. Peale kõike, mida nad viimase kolme aasta jooksul on pidanud läbi elama, ei olnud neil seda veel lisaks vaja. Aga ta annab oma parima, et elu uuesti üles ehitada.“

Rosa teadis hästi, mida tähendab elu uuesti üles ehitamine.

„Tööd võtavad veel vähemalt ühe kuu.“

„Nii kaua?“

„Jah. Ja tõtt-öelda arvan, et Wyatt on veidi väsinud meie elutoa diivanil magamisest, jalad üle otsa rippu. Kuna kindlustusfirma katab paari kuu üürikulud, ütles ta eile õhtul, et kavatseb ajutise elukoha osas ringi vaadata. Ta käis välja isegi automaja rentimise ja selle oma sisse-

sõiduteele parkimise, kuni remont lõpeb. Mulle meenus kohe sinu tühi üürikorter ja ma mõtlesin, et see oleks talle ja Loganile nii palju sobivam, kui see veel saadaval on.“

Korter oli saadaval. Aga kas ta tegelikult soovis Wyatt Townsendi sinna? Rosa vaatas Jeni poole, kes vaikselt Addiega rääkis.

Ta ei saanud Jeni unustada. End teise naise olukorda asetades – kuidas ta end politseiuurija sisse kolides tunneks?

„Ma tean, et see on suur palve. Sul on nii heas asukohas olevale korterile kindlasti käsivarrepikkune ootejärjekord.“

Rosa raputas pead. „Ma pole tegelikult veel kuulutust pannud, kui aus olla. Mul on olnud liiga kiire ja tean ka, et Smithid soovivad suve lõpus võimalusel tagasi kolida, kui June'i ema puusaluumurrust taastub.“

See ei tähendanud siiski, et ta sooviks seda üürida Wyattile ja tema pojale. Ei saanud öelda, et sellel oleks olnud mingi tungiv põhjus peale isikliku ebamugavustunde.

See mees muutis ta närviliseks. Tema erakordselt kena väljanägemine ei aidanud ka kaasa.

Mees näis teda alati vaatavat sellise pilguga, nagu teaks tal olevat saladusi ega puhkaks enne, kui on need välja uurinud.

See ei häirinud teda, sest üldiselt ei puutunud nad eriti kokku. Ainult et tal *oli* saladusi. Nii palju saladusi. Ja see mees oli viimane inimene linnas, kellele ta soovis neid avaldada.

Ta peaks lihtsalt keelduma. Ta võib Carriele öelda, et on plaaninud selle tühjalt seismise ajal üle värvida või sinna uue põranda panna või midagi muud sellist.